

Arrest

nr. 287 549 van 13 april 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DHONDT
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 maart 2022 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. AMANY, die loco advocaat B. DHONDT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en te zijn geboren op X 1999.

1.2. Verzoeker dient op 3 februari 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoeker wordt op 24 juni 2021 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 14 maart 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtoense origine te zijn. U werd geboren in Mastikhel, Surkhrod, Nangarhar, Afghanistan en ging tot het vijfde jaar naar school, tot aan uw vertrek eind 2018. Thuis hielp u door mestbollen te maken voor de verkoop.

Tot 2010 werkte uw vader als chauffeur bij een organisatie die kleren transporteerde tussen Nangarhar en Helmand. In de buurt van Helmand hield de Taliban hem tegen en bedreigde hem: hij moest binnen de twee dagen stoppen met voor de overheid werken. Uw vader negeerde dit gebod echter en twee dagen later viel de Taliban om middernacht uw huis binnen, schoot uw vader dood, sloot de rest van uw familie op in een kamer en stak het huis in brand. Uw broer Q kon vluchten en is sindsdien verdwenen. Uzelf sliep gedurende dit voorval. Uw paternale oom M ontdekte de brand en haalde de overheid om het vuur te blussen. De verbranden werden afgevoerd naar het ziekenhuis en uw broer G (OV [...]) werd naar Pakistan gebracht voor behandeling, vanwaaruit hij naar België gestuurd werd.

Uw paternale oom nam u vervolgens bij hem in huis, verderop in Mastikhel. U mocht zich daar voor de veiligheid niet alleen verplaatsen en regelmatig doken jullie vijftien dagen onder bij de schoonfamilie van uw oom in C, K.

Eind 2018 nam u in de madrassa deel aan de tulbandceremonie omdat u de Koran had gereciteerd, samen met vijf à zeven jongens van tien à twaalf. Achteraf benaderde één van de uitgenodigde mullahs u met vragen over uw vader en vroeg u om hem mee te nemen naar uw huis. Vervolgens leidde u hem en drie andere mullahs naar het huis waar uw familie verbleef, waar de mullahs onmiddellijk alle aanwezigen in elkaar sloegen. Terwijl ze daarna weggingen, droegen ze uw oom en u op om u enkele dagen later bij hen te melden. In plaats daarvan nam uw oom jullie allemaal mee naar het hospitaal in Jalalabad, vanwaar hij u de volgende ochtend in het donker meegaf aan een smokkelaar.

U verliet Afghanistan uit angst voor de Taliban.

U vluchtte uit Afghanistan door Iran naar Turkije, waar u acht maanden bij een smokkelaar moest verblijven. Daarna werd u in een container naar Oostenrijk gebracht, waar u op 14 januari 2020 werd aangehouden. U trok echter reeds na drie of vier dagen door naar Italië en Frankrijk, waarna u in België aankwam en op 30 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter ondersteuning van uw relaas legde u uw taskara, twee foto's van het dode lichaam van uw oom en videomateriaal van de begrafenis van uw vader neer.

Het CGVS betekende u op 22 juli 2021 een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging hiertegen in beroep op 20 augustus 2021, waarop het CGVS deze weigering introk op 27 september 2021, wat door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd werd op 8 oktober 2021.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er ernstige twijfels bestaan over de door u opgegeven identiteit en de daaraan verbonden leeftijd. Het CGVS stelt immer vast dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. Zo verklaarde u op het moment van uw verzoek om internationale bescherming op 30 januari 2020 17 jaar oud te zijn. Na confrontatie met het relaas van uw broer G S A J (OV [...]), die zich

reeds in België bevond, gaf u echter reeds bij de Dienst Vreemdelingenzaken toe twintig jaar oud te zijn (zie synthesedocument telefoongesprek 30.01.2020 in dossier).

Tijdens uw persoonlijk onderhoud haalt u aan dat u niets wist over uw leeftijd (CGVS p. 4), maar dit is ongeloofwaardig. Uw broer wist namelijk wel hoe oud u was en de taskara die u neerlegt geeft wel uw juiste leeftijd aan. Het heeft er bijgevolg alle schijn van weg dat u de Belgische asielinstanties doelbewust probeerde te misleiden door u gevoelig jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent. Dit ondermijnt uw geloofwaardigheid.

Wat betreft uw vrees voor vervolging, verklaart u dat u niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat u daar gezocht zou worden door de Taliban. U bent er evenwel niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat u hierdoor een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren, om onderstaande redenen.

U stoelt **ten eerste** uw vrees in hoofdzaak op problemen die u zou hebben gekend omwille van de job van uw vader, maar u bent er niet in geslaagd zijn tewerkstelling als chauffeur aannemelijk te maken. Ten eerste kan u nauwelijks iets vertellen over zijn job, u kent geen collega's van hem, weet niet voor welke organisatie hij werkte en weet niet wanneer hij er begon te werken. (CGVS p. 17-18)

U legt ten tweede geen documenten neer, waardoor uw verklaringen niets meer zijn dan blote beweringen. U verklaart dat uw vader zijn werkdocumenten nooit aan iemand liet zien en dat die ook niet meer vindbaar zijn in Afghanistan. U verklaart echter dat hij twee dagen voor zijn overlijden nog met overheidsdocumenten rondreed in zijn auto (CGVS p. 18), en het plotse karakter van zijn overlijden maakt het ook onwaarschijnlijk dat hij tijd had om deze te verbergen. Het is dus niet aannemelijk dat u over geen enkel document zou beschikken, temeer omdat uw broer reeds zeven jaar in België verbleef ten tijde van uw vertrek en dus op de hoogte was van het belang van documenten. Hij stond in frequent contact met uw oom en kon hem dus vragen deze documenten te bekomen.

Samen zorgen deze elementen ervoor dat u er niet in slaagt om aannemelijk te maken dat uw vader tewerk gesteld was als chauffeur voor een overheidsorganisatie, waardoor ook uw voorgehouden vrees voor de Taliban die u daarop stoelt op losse schroeven komt te staan.

Ten tweede bevatten uw verklaringen over de bedreigingen tegen uw vader en de omstandigheden van zijn dood meerdere tegenstrijdige en onaannemelijke elementen, zelfs indien het CGVS de oorzaak van deze gebeurtenissen, zijn tewerkstelling, zou aanvaarden, quod non, zie supra. Ten eerste weet u niet aannemelijk te maken dat de Taliban op de hoogte zou zijn geweest van uw vaders tewerkstelling ten tijde van zijn dood. U verklaart dat de Taliban niet op de hoogte was van uw vaders werk voor ze hem aanhielden in de buurt van Helmand. Toen ze dat deden, vertelde hij hen zelf dat hij voor de overheid werkte. (CGVS p. 18-19) Daaruit blijkt dus dat ze hier geen externe informatie over hadden. Desondanks verklaarde u dat de Taliban reeds na twee dagen wist dat uw vader hun bevel om zijn werk neer te leggen niet had opgevolgd. De Taliban verlangde volgens uw eigen verklaringen echter niet dat uw vader zich bij hen aansloot, maar slechts dat hij zijn werk bij de overheid neerlegde. Hoewel het op basis van uw eigen verklaringen niet aannemelijk is dat de Taliban reeds na twee dagen op de hoogte kon zijn van de actuele tewerkstelling van uw vader, namen ze hem zonder verdere opvolging of ondervraging mee en schoten hem dood. (CGVS p. 19-20) Het is onwaarschijnlijk dat de Taliban hem zonder verdere opvolging zou doodschieten voor het niet opvolgen van een bevel dat ze niet konden controleren.

Ten tweede is uw verklaring over de brandstichting zelf ongeloofwaardig. U beweert dat de Taliban in de middelste van drie kamers in uw huis brandstof rondstrooide en dit in brand stak nadat ze uw vader hadden neergeschoten en uw familieleden daar hadden vastgebonden. Ondanks de hittebestendigheid van modder, waar uw huis uit opgebouwd was, blijft het ongeloofwaardig dat de schade zich vervolgens zou beperken tot één kamer, waar de plafonds verbrand waren, puin neerviel en plastic en dekens verbrand waren. (CGVS p. 20) U verklaart zelf dat de brand pas geblust werd toen er een brandweerwagen aankwam en dat er geen brandweerkazerne ergens in de buurt lag. (CGVS p. 21) Het vuur moet dus enige tijd gewoed hebben, wat het ongeloofwaardig maakt dat de schade hiertoe beperkt zou blijven. U verklaarde weliswaar dat uw broer voor zijn brandwonden verzorgd moest worden in Pakistan (CGVS p. 20), maar het blijft eerder bevreemdend dat de schade zo beperkt zou zijn, vooral daar er een brandversneller gebruikt werd en het hier om een leefruimte ging met brandbare meubels. Bovendien legde u geen documenten of ander bewijsmateriaal hierover neer, ondanks uw bewering dat de brandweer officieel tussenbeide kwam.

Ten derde is het volledig ongeloofwaardig dat u hier doorheen geslapen zou hebben. U verklaart pas wakker te zijn geworden na de aankomst van de autoriteiten (CGVS p. 20), maar dat zou betekenen dat u reeds door geweerschoten, minutenlang geschreeuw en de executie van uw vader heen sliep, terwijl u in de kamer ernaast lag. Dit is totaal ongeloofwaardig.

Bijgevolg is het ten vierde ongeloofwaardig wanneer u stelt dat u niet op de hoogte was van de problemen van uw vader voor uw vertrek. U verklaart dat u dit pas door uw broer in België en door uw smokkelaar onderweg werd verteld. (CGVS p. 17) U heeft echter jarenlang ondergedoken geleefd nadat uw vader vermoord werd en uw huis in brand gestoken werd. Het is dus niet geloofwaardig dat u niet reeds in Afghanistan op de hoogte zou zijn geweest van enige problematiek. Bovendien verklaart u dat uw paternale oom het verhaal vertelde aan uw smokkelaar, die geen speciale connectie met uw familie had. (CGVS p. 17) Het is totaal ongeloofwaardig dat uw oom dit verhaal onmiddellijk uit de doeken zou doen tegen een volslagen onbekende, terwijl hij u als negentienjarige niet zou hebben uitgelegd waarom u moest onderduiken en vluchten, dit terwijl u langere tijd bij hem woonde.

Ten slotte zijn uw verklaringen over de identiteit van de vervolgers van uw vader verwarrend. U zegt namelijk dat de Talibanleden die uw vader stopten in de buurt van Helmand u bekend zijn door uw broer: het gaat om Q U, Q D en Q M. U verklaart dat uw broer hiervan op de hoogte was doordat hij hen zag toen ze later naar uw huis kwamen, maar daarop verklaart u weer niet te weten of het daarbij om dezelfde mensen gaat die uw vader in Helmand tegenhielden. (CGVS p. 19) Het lijkt er sterk op dat u deze verklaring ad hoc opbouwde als reactie op de vragen die werden gesteld, wat uw verhaal nog verder ondermijnt.

Deze elementen dragen er allemaal toe bij dat uw verklaringen over de bedreigingen aan uw vader en de omstandigheden van zijn dood niet geloofwaardig kunnen worden geacht.

De video die u neerlegde ter staving van uw relaas is niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie in positieve zin kan doen ombuigen. Het gaat namelijk om beelden van een begrafenis met gesloten kist, waarvan u verklaart dat het om de begrafenis van uw vader gaat. Dit valt echter op geen enkele manier af te leiden uit het videomateriaal, aangezien het dode lichaam niet zichtbaar is. U geeft zelf ook geen enkel bewijs omtrent de identiteit van de persoon die begraven wordt.

Ten derde zijn uw verklaringen flagrant tegenstrijdig met die van uw broer G (OV [...]) tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS (zie bijgevoegde NPO in dossier). Ten eerste gaf uw broer andere omstandigheden op omtrent de ontdekking van de tewerkstelling van uw vader door de Taliban. Hij stelde dat uw vader verraden werd, misschien zelfs door uw ooms die tegen hem zouden zijn (NPO G p. 14-15), die u zelfs niet vernoemt. Daarentegen beweert u dat de Taliban niet op de hoogte was van het werk van uw vader voor ze hem aanhielden in de buurt van Helmand, zie supra. Ten tweede vermeldde u dat u niets merkte van de incidenten bij u thuis omdat u in een aanpalende kamer lag te slapen, zie supra. Uw broer vermeldde echter meermaals dat ook u gevat en vastgebonden werd. (NPO G p. 12; 15) Ten derde zegt u de namen van de talibs in kwestie te kennen doordat uw broer deze aan u meedeelde, zie supra. Uw broer zei deze namen tijdens zijn relaas echter niet te kennen. (NPO G p. 15) Ook spreekt uw broer over vijf personen die uw vader executeerden (NPO G p. 16), waar u het over drie talibs heeft. Deze opvallende tegenstrijdigheden ondermijnen uw relaas verder.

Ten vierde zijn uw verklaringen over het tweede incident met de Taliban ook ongeloofwaardig. Ten eerste is het ongeloofwaardig dat u vier u onbekende mannen zou meenemen naar uw huis, zonder aarzeling. U leefde namelijk al acht jaar lang ondergedoken voor de Taliban. U verklaart dat uw moeder met uw volledige gezin naar een andere plaats in Mastikhel verhuisde. (CGVS p. 9) Uw oom liet u nooit alleen (CGVS p. 9) en bracht u steeds overal heen (CGVS p. 13; 25). U mocht door de problemen met de Taliban zelfs uw tantes nooit bezoeken (CGVS p. 10) en mocht oorspronkelijk niet eens naar de madrassa uit veiligheidsoverwegingen (CGVS p. 13). Uw oom liet u niet toe naar Jalalabad te gaan (CGVS p. 6-7) en u ging zelfs regelmatig vijftien dagen naar Chamtala om te schuilen bij de schoonouders van uw oom. (CGVS p. 5-6). In Chamtala kende u niemand omdat u binnenshuis werd opgesloten, u mocht zelfs niet naar de winkel, u omschrijft het zelf als "het leven van gevangenen". (CGVS p. 11) Door deze frequente onderbrekingen kon u niet elke dag naar school en kon u niets leren daar (CGVS p. 12). Het gaat hier dus om zeer verregaande veiligheidsmaatregelen, die u ongetwijfeld argwanend moeten hebben gemaakt tegenover onbekende personen en situaties. Desondanks verklaart u zonder verdere vragen te stellen vier u onbekende mannen mee naar huis te hebben genomen, simpelweg omdat ze dit vroegen. (CGVS p. 24-25) U verklaart dat u dat deed omdat u geloofde dat ze uw familie wilden feliciteren, maar deze verklaring snijdt geen hout, want u mocht zelfs

uw tantes niet bezoeken, dus het is volledig ongeloofwaardig dat u zou geloven dat deze onbekenden wel welkom zouden zijn.

*Daarenboven is het ten tweede ongeloofwaardig dat u deze mannen niet als leden van de Taliban kon identificeren. Als negentienjarige Afghaan, die bovendien reeds acht jaar lang ondergedoken zat **voor de Taliban**, zie supra, is uw verklaring dat dit incident de eerste keer was dat u over de Taliban hoorde (CGVS p. 14-15) volledig ongeloofwaardig. Later geeft u weliswaar toe dat u wel vaak over de Taliban hoorde, maar dat u hen nog nooit gezien had en bijgevolg niet herkende. (CGVS p. 24) Uw moeder moest echter maar één blik op uw metgezellen werpen om hen te herkennen als Talibanleden en te beginnen schreeuwen. (CGVS p. 26) Het is dan ook volstrekt ongeloofwaardig dat u dit niet had gekund.*

Ten derde rijzen er ook twijfels over de omstandigheden waarin de Taliban u benaderde, in casu uw tulbandceremonie. U beweert de madrassa zeven maanden lang bezocht te hebben en op die tijd de Koran volledig gelezen te hebben in het Arabisch, waardoor u deel mocht nemen aan de tulbandceremonie of dastarbandi. (CGVS p. 22-23) Niet alleen lijkt zeven maanden zeer snel om een nieuw schrift (het Arabisch) te leren lezen en er de volledige Koran in te kunnen reciteren, maar uit toegevoegde informatie over het Onderwijs in Afghanistan blijkt ook dat een dastarbandi na de veertiende graad wordt gevierd. Na deze ceremonie mag iemand zich met de islamitische eretitel maulavi laten aanspreken. Dat is absoluut geen niveau dat u gehaald zou kunnen hebben na zeven maanden scholing. Het is dus ongeloofwaardig dat u deelnam aan deze ceremonie, en bijgevolg ook dat de Taliban u daar benaderd zou hebben, waardoor opnieuw uw problemen met de Taliban ondermijnd worden. Tevens doet deze vaststelling opnieuw twijfels rijzen over essentiële zaken zoals uw identiteit en opleidingsniveau.

Ten vierde zijn uw verklaringen over de wapens van de vier betrokken Talibanleden tegenstrijdig. U verklaart eerst dat ze geen wapens bij zich hadden. Na een opmerking over hoe opmerkelijk dit is voor Talibanleden in overheidsgebied zegt u dat ze misschien wapens in de auto hadden, en na verder doorvragen verklaart u plots dat ze zeker wapens mee hadden en dat u die gezien heeft toen ze daar uw zus en moeder mee sloegen. (CGVS p. 26) Deze tegenstrijdigheden ondermijnen uw relaas verder.

Ten vijfde weet u ook niet aannemelijk te maken dat de Taliban u zou willen rekruteren. Er dient namelijk op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. U slaagt er niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. U geeft aan dat de Taliban gewoon mensen wil doden om jihad te voeren en dat ze mensen gewoon met een bommengordel naar een checkpoint brengen tegen hun wil (CGVS p. 27), maar het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat het loutere feit dat u een Afghaanse man bent op zich niet voldoende is om te besluiten dat u behoort "tot de groep van jongens en mannen die het risico lopen gedwongen gerekruteerd te worden". Om dit risico te kunnen evalueren dienen immers diverse elementen, zoals daar zijn uw regio van herkomst, uw familiale en tribale banden, uw persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, etc. in ogenschouw genomen te worden. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft bijgevolg noodzakelijk.

U geeft niet aan enige specifieke vaardigheden te hebben en bovendien is het weinig aannemelijk dat de Taliban eerst uw huis in brand zou steken en u zonder aanleiding in elkaar zou slaan en dan zou verwachten dat u zich gewoon aanmeldde om voor hen te strijden (CGVS p. 27-28). Daarnaast is het ook opvallend dat de Taliban acht jaar wachtte tussen de dood van uw vader en uw rekrutering, wat u verklaart door aan te geven dat u steeds heen en weer bewoog tussen Mastikhel en Chamtala. (CGVS p. 28) U leefde echter in dezelfde stad en bleef naar school en naar de madrassa gaan, waardoor de

Taliban u eerder had kunnen vinden. U weet het dus niet aannemelijk te maken dat de Taliban u wilde rekruteren.

Deze elementen nopen ertoe te besluiten dat het ook uw verklaringen over dit tweede incident aan geloofwaardigheid ontbreekt.

Ten vijfde is uw verklaring over de dood van uw oom vooralsnog een blote bewering. Vier maanden na uw asielaanvraag heeft iemand uit uw plaats van herkomst u foto's toegestuurd van uw oom die in zijn voorhoofd geschoten is, die u ook neerlegt (CGVS p. 11). Op deze foto's is echter enkel het hoofd van een overleden man te zien, waarvan u op geen enkele wijze aantoont dat het uw oom is. Naast deze foto legt u geen enkel ander document neer dat de dood van uw oom zou kunnen aantonen.

Hieraan dient nog te worden toegevoegd dat aan dergelijke privéfoto's geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering geen garantie bieden van wat wordt afgebeeld. Bovendien heeft het CGVS geen enkel zicht op waar, wanneer en onder welke omstandigheden deze werden genomen.

Ten zesde gaf u tegenstrijdige verklaringen over uw reisweg. In Oostenrijk vertelde u dat u zeven maanden verbleef in Thessaloniki in Griekenland, zoals blijkt uit het antwoord van de Oostenrijkse autoriteiten in uw Dublinprocedure. Zowel tijdens uw interviews op de DVZ als bij het CGVS verzwijgt u deze periode. Na confrontatie verklaart u dat u alles fout moest zeggen van de smokkelaar, dat u niet wist dat dat Europa was en dat het CGVS al die info zou hebben, wat absoluut geen verschuiving is. U ontkent tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS ook dat u dit zei en u zei acht maanden in Sultan Chapli in Turkije te hebben doorgebracht. (CGVS p. 15-16) Uw bereidheid om foute verklaringen af te leggen over uw reisweg ondermijnt uw relaas nog verder.

Ten slotte is het maar weinig aannemelijk dat u uw vertrek uit Afghanistan op dergelijke zeer korte tijd kon organiseren. Het is maar erg weinig waarschijnlijk dat u en uw familieleden er op slechts enkele uren (CGVS p. 15) in zouden slagen een smokkelaar te vinden, de nodige fondsen te verzamelen en de praktische voorbereiding van uw vertrek te regelen.

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u geen internationale bescherming heeft gevraagd in de Europese landen waarlangs u naar België reisde. Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt zodra hij daartoe de kans heeft. U liet in Oostenrijk zelfs vingerafdrukken achter en werd in hechtenis genomen, en weigerde alsnog internationale bescherming aan te vragen. In Italië en Frankrijk vroeg u ook geen bescherming aan. Dat u dit naliet in de landen die u passeerde en pas in België om internationale bescherming verzocht doet verder afbreuk aan de beweerdte reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de Taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud plaatsvond d.d. 24 juni 2021 en dus voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Echter, indien de machtsgreep van de Taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de Taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus,

maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EASO Country Guidance: Afghanistan** van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van

de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan**

Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afgaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021

dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te

voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. X). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, **UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security** van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sq_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3 tot en met 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 10, derde lid van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn), van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen (hierna: de Kwalificatierichtlijn), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur.

In een eerste punt gaat verzoeker in op het gebrek aan algemene informatie.

In een eerste subonderdeel gaat verzoeker in op het gebrek aan betrouwbare informatie over de algemene situatie in Afghanistan. Hij verwijst naar het standpunt van UNHCR van februari 2022. Hij benadrukt dat ook de EUAA melding maakt van de moeilijkheden in het vergaren van objectieve landeninformatie. Hij benadrukt dat hij bovendien afkomstig is uit Nangarhar en dus niet de hoofdstad, zodat de mensenrechtensituatie in zijn regio van herkomst nog onduidelijker is. Verzoeker hekelt in dit verband dat de commissaris-generaal deze objectieve informatie compleet buiten beschouwing laat en nergens motiveert in zijn beslissing waarom hij meent dat er wél voldoende objectieve bronnen beschikbaar zijn om zijn analyse op te baseren. Meer nog, verzoeker meent dat de commissaris-generaal zelf lijkt te erkennen dat niet met zekerheid kan worden gesteld dat er geen beschermingsnood is voor Afghanen op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt dat *"gelet op het gebrek aan zekerheid, en de indicaties in zowel het meest recente EUAA rapport als de meest recente UNHCR richtlijnen, had verwerende partij het zekere voor het onzekere moeten nemen"*. Hij verwijst hierbij tevens naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) met nummer X van 31 maart 2022 en stelt dat er sprake is van een gedeelte bewijslast tussen de asielzoeker en de asielinstanties. Verzoeker vormt een tussentijdse conclusie en stelt dat *"Verwerende partij heeft allesbehalve op individuele, objectieve en onpartijdige wijze een beslissing genomen. Zij heeft amper een poging ondernomen om betrouwbare en actuele informatie te verzamelen in verband met de huidige situatie in Afghanistan, noch heeft zij rekening gehouden met alle relevante feiten die beschikbaar zijn en de persoonlijke omstandigheden van verzoeker"*

In een tweede punt gaat verzoeker in op het *"risico omwille van (toegeschreven) verwestering*

Hij verschaft een uitgebreide theoretische uiteenzetting omtrent het begrip (gepercipieerde) "verwestering". Hij verwijst dienaangaande naar diverse onderzoeken en rapporten.

Verzoeker stelt dat hij *"vervolging vreest op grond van een toegeschreven politieke overtuiging en religie (artikel 48/3, §4, b) en e) Vreemdelingenwet) als omwille van het behoren tot een specifieke sociale groep (artikel 48/3, §4, d) Vreemdelingenwet), als gevolg van een toegeschreven, gepercipieerde dan wel daadwerkelijke mate van 'verwestering'."* Hij zet de daden van vervolging uiteen en gaat in op de risico's die verwesterde Afghanen lopen bij een terugkeer. Hij citeert onder meer uit UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Need of Asylum-seekers from Afghanistan*, een rapport van Asylus, een rapport van OSAR en een onderzoek van professor F. Stahlmann.

Verzoeker stelt *"Uit de bij dit verzoekschrift gevoegde objectieve en betrouwbare landeninformatie blijkt duidelijk dat in Afghanistan een 'verwesterde' persoon een risicoprofiel is en als gevolg hiervan vervolging riskeert. Dit was reeds zo vóór de gehele machtsvername door de Taliban, zoals Uw Raad dit uitdrukkelijk erkend heeft in een eerder geciteerd arrest, met name arrest nr. X van 30 oktober 2019."* Verder gaat verzoeker in de gronden van vervolging. Verzoeker gaat tevens in op het risico voor verwesterde Afghanen om het slachtoffer te worden van stigmatisering, discriminatie en sociale

uitsluiting. Verder wordt aangevoerd dat er sprake is van een groot risico op intrafamiliaal geweld waarbij vermoedens van vreemd gedrag voldoende zijn om te leiden tot uitsluiting of fysiek geweld. Verzoeker gaat zowel in op de risico's voor verwesterde Afghanen in het verleden, als sinds de machtsovername door de taliban.

Verzoeker stelt: *“Verzoeker zal bij zijn aankomst in Afghanistan (op de luchthaven of aan één van de grensposten) extra in de kijker lopen, aangezien het duidelijk zal zijn voor de Taliban dat hij afkomstig is uit het Westen. Verzoeker heeft geen Afgaans paspoort. Als hij nu moet terugreizen naar Afghanistan zal dit ofwel met een Afgaans paspoort zijn dat afgeleverd werd door een nog niet functionerende ambassade in Brussel, ofwel met een laissez-passer dat afgeleverd werd door de Belgische autoriteiten. Verzoeker zou voorts niet één controle van de Taliban moeten zien te passeren, maar verschillende. Hij zal verschillende checkpoints moeten passeren op de luchthaven, maar ook nadien tijdens de verdere reis. Aangezien het loutere verblijf in Europa al een reden is voor vervolging door de Taliban (wat wordt gezien als een daad van politiek verzet, cf. supra) en de perceptie van ‘verwestering’ betrekking heeft op gemakkelijk herkenbare kenmerken, verbonden aan de identiteit en het gedrag van verzoeker, zal hij een reëel risico op ernstige schade lopen bij terugkeer. Afghanen worden sterk gecontroleerd bij de checkpoints van de Taliban” en “Het risico om als verwesterd te worden beschouwd aan deze controleposten is nog groter doordat de Taliban een verregaande controle uitvoert op de smartphones van Afghanen, waarbij ze kijken naar persoonlijke foto's en video's, contacten en sociale media-accounts. De aanwezigheid van muziek of video's kan al leiden tot geweld en pesterijen door de Taliban, laat staan foto's die in het Westen zijn getrokken of Westerse muziek. Verzoeker loopt dan ook een groot risico bij controle van zijn smartphone”.*

Verzoeker hekelt het gebrek aan een onderzoek naar de (gepercipieerde) verwestering in de bestreden beslissing, waarbij hij stelt dat hij evenmin de kans heeft gekregen om verklaringen af te leggen over de gewijzigde situatie in Afghanistan. Asielinstanties dienen de gekende risico's en objectieve risico's, of de verzoeker deze nu expliciet inroept of niet, grondig te onderzoeken, zo stelt verzoeker. Verzoeker verwijst naar het belang van een toekomstgerichte beoordeling van zijn verzoek en de bewijsstandaard van de redelijke waarschijnlijkheid. Tevens verwijst hij naar de bepalingen van een volgend verzoek om internationale bescherming, inzake de beoordeling van gekende gewijzigde omstandigheden.

Verzoeker verwijst naar het belang van COI, in het kader van een geïndividualiseerde beoordeling van beschikbare informatie.

Verzoeker gaat, ter ondersteuning van zijn vrees als terugkeerder, tevens in op zijn vluchtmotieven. Hij stelt dat zowel hijzelf als zijn broer de taliban zijn ontvlucht en dat deze informatie gekend is door de taliban. Hij benadrukt dat hij nog maar tien jaar oud was toen zijn vader stopte met zijn werk als chauffeur, zodat het normaal is dat hij hier niet meer over weet. Hij geeft aan dat hij wel degelijk op de hoogte was van de problemen, toen hij ondergedoken leefde, doch niet op de hoogte van welke problemen precies, gelet op zijn jonge leeftijd. Verder geeft hij aan dat de asielinstanties niet zonder meer zijn verklaringen mogen vergelijken met deze van een familielid.

Verzoeker concludeert dat hij bij een terugkeer niet enkel zal worden gevraagd naar zijn redenen van vertrek, maar tevens zal worden geconfronteerd met het vertrek van zijn broer en de voormalige werkzaamheden van zijn vader.

In een derde punt gaat verzoeker in op het talibanbestuur op zich en de implicaties voor de Afghaanse burgers. Hij gaat in op de invoering door de taliban van de sharia, waarbij de handhaving hiervan wordt afgedwongen met lijfstraffen, executies, opsluiting, e.d. Hij trekt een parallel met de situatie van Al-Shabaab in Somalië. Verzoeker gaat in op de politieke situatie sinds de machtsovername door de taliban en wijst op de vele onzekerheden. Hij stelt dat er momenteel een juridisch vacuüm bestaat, waarbij de taliban de Afghaanse grondwet opschortte, maar nog geen nieuw juridisch kader invoerde. Hij stelt dat, hoewel de taliban vrede en stabiliteit beloven, deze beloften met veel scepsis worden onthaald. Er is immers geen enkele garantie dat de taliban niet zal terugkeren naar het eerdere schrikbewind, waarbij het contrast tussen hun verklaringen omtrent het recht op onderwijs voor vrouwen, en de feiten op het terrein illustratief is voor het feit dat aan het woord van de taliban geen waarde mag worden gehecht. Ondanks eerdere beloften, sloot de taliban de middelbare scholen voor meisjes enkele uren na hun heropening. Verzoeker geeft ook aan dat er sprake is van decentralisatie, zodat bepaalde garanties die de talibanleiding in Kabul biedt, of bepaalde ‘rechten’ die men uit het ‘vice handbook’ zou kunnen putten, in de praktijk voor verzoeker niets waard zijn. De realiteit in zijn regio van herkomst in de provincie Nangarhar kan immers fundamenteel verschillen van hetgeen de centrale leiding in Kabul proclameert.

Verzoeker benadrukt de vele mensenrechtenschendingen en de invoering van strenge shariaregels, waarbij overtredingen met draconische straffen worden gesanctioneerd. Verzoeker geeft een overzicht van *“de lessen van het verleden”*, waarbij hij uiteenzet hoe de taliban in het verleden aan het werk ging en waarbij verzoeker aangeeft dat uit het EUAA rapport van januari 2022 blijkt dat de huidige interim

regering volledig bestaat uit talibanleden, waarvan er al velen dienden in de talibanregering in de jaren 90. Verschillende leden van de huidige talibanregering staan op de sanctielijst van de VN Veiligheidsraad. Voorts werd ook het Haqqani netwerk opgenomen binnen de talibanregering, waarbij ze de minister van binnenlandse zaken leveren én de meest machtige fractie binnen de taliban vormen. Verzoeker geeft aan dat er reisrestricties worden opgelegd aan Afghanen, waarbij de taliban op de hoogte zal zijn van verzoekers verblijf in het Westen.

In een volgend onderdeel gaat verzoeker in op de twee parallelle niet-internationaal gewapende conflicten op het Afghaanse territorium, één tussen de taliban en het National Resistance Front (NRF) (trouw aan de voormalige regering) en één tussen ISKP en de taliban. Verzoeker gaat in op de veiligheidsincidenten die hierdoor worden veroorzaakt. Hij stelt dat: *“Het is ondanks de schaarste aan informatie duidelijk dat de situatie in Afghanistan en verzoekers regio van herkomst, uiterst volatiel is. Net omwille van dit serieuze risico op onderrapportering van de geweldsincidenten veroorzaakt door de strijd tussen ISKP en de Taliban, en de opkomst van IS en Al-Qaeda, is verder onderzoek ook op dit vlak aangewezen.”* Verzoeker verwijst in deze andermaal naar het arrest van de Raad met nummer X van 31 maart 2022.

Ten slotte gaat verzoeker in op de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Verzoeker verwijst naar het arrest *“Sufi en Elmi”* van het EHRM, evenals naar het arrest *S.H.H. t. het Verenigd Koninkrijk* en het arrest *“M’Bodj”*. Hij stelt dat de vraag die rest voor de beoordeling onder artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet (en bij uitbreiding artikel 3 EVRM), is of er thans sprake is van een preciaire socio-economische/humanitaire situatie in Afghanistan die neerkomt op een onmenselijke of vernederende behandeling, en of er een impact van de gedragingen van de taliban is op deze situatie. Verzoeker benadrukt dat de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan thans erg precair is, waarbij hij tevens een uitgebreide uiteenzetting verschaft van deze preciaire situatie, onder verwijzing naar diverse bronnen. Verder zet verzoeker uiteen waarom hij van oordeel is dat de gedragingen van de taliban deze preciaire situatie veroorzaken. Hij geeft aan dat, hoewel het gebrekkige socio-economische beleid van de vorige Afghaanse regering, de COVID-19 pandemie en natuurfenomenen zoals droogte eveneens een rol kunnen spelen in de huidige crisis in het land, het wel vast staat dat de humanitaire situatie voor het overgrote deel in rechtstreeks verband staat met de acties van de taliban. Verzoeker gaat in op de impact van de internationale sancties en bevrozingen van tegoeden, op de stopzetting van financiële hulp, op de geweldsincidenten die worden gepleegd op de humanitaire hulpverleners e.d. Verzoeker concludeert dat: *“Zoals hierboven aangetoond, behaalt de huidige situatie in Afghanistan eveneens de drempel van artikel 3 EVRM, doordat de overgrote meerderheid van de Afghaanse bevolking, waaronder verzoeker en zijn gezin, in een situatie van extreme armoede is beland, waarbij zij niet meer in staat zijn om in hun elementaire levensbehoeften te voorzien zoals voedsel en hygiëne. Net zoals in Sufi en Elmi is dit het gevolg van gedragingen van een islamitische groepering die de de facto controle heeft over het grondgebied”*.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar het CGVS. Verzoeker citeert en verwijst doorheen zijn verzoekschrift naar landeninformatie en voegt consulteerbare weblinks toe.

3. Aanvullende nota's

3.1. De commissaris-generaal heeft op 28 februari 2023, overeenkomstig artikel 39/76 §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota overgemaakt. In de nota, die hij betreft op de beoordeling van artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet, worden volgende rapporten genoemd:

- EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022
- COI Focus Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022
- COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022
- EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022
- EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022,
- EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020,
- EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022
- EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments van november 2022

- EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023.

3.2. Verzoeker heeft op 8 maart 2023, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota overgemaakt waarin hij bewijzen van volwassenonderwijs voorlegt, evenals van zijn tewerkstelling bij Katoennatie en screenshots van zijn Facebookprofiel. Tevens refereert hij naar actuele landeninformatie omtrent de algemene humanitaire situatie, de socio-economische omstandigheden en de veiligheidssituatie in Afghanistan, alsook de situatie van Afghanen die terugkeren uit het Westen naar hun land van herkomst. Tevens voegt hij volgende stukken bij:

- UNHCR, “*International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan November 2022*”, Intervisie Nansen, 17 november 2022, powerpoint;
- E-mailuitwisseling tussen P. H. en T.R;
- DRC, “*Afghanistan conference – the human rights situation after August 2021*”, 30 december 2022;
- Nieuwsartikel van The Guardian, getiteld “*Afghan supreme leader orders full implementation of Sharia law*” van 14 november 2022;
- Brookings Institution “*Afghanistan in 2023: Taliban internal power struggles and militancy*” 3 februari 2023;
- NANSSEN Note 3-22 “*Afghanistan: Een analyse van het beschermingsbeleid en risico's bij terugkeer*” van 18 oktober 2022;
- Krantartikelen van De Standaard, getiteld “*Binnenkort mogen wij, Afgaanse vrouwen, helemaal niet meer buiten*” en “*NGO's leggen werk in Afghanistan stil*”, dateren van respectievelijk 27 en 26 december 2022;
- EUAA, *Afghanistan Security Situation* van augustus 2022;
- EUAA *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city* van augustus 2022;
- EUAA *Afghanistan: Targeting of individuals* van augustus 2022;
- Amnesty International “*The rule of Taliban. A year of violence, impunity and false promises*” van augustus 2022;
- EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023.

Verzoeker geeft in zijn aanvullende nota toelichting bij bovenstaande stukken.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4.3. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kan gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing, aangezien hij deze inhoudelijk bekritiseert. Derhalve is aan de voornaamste doelstelling van de uitdrukkelijke

motiveringsplicht voldaan. De inhoudelijke kritiek, die verzoeker op de motieven uit, houdt in dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. X).

4.4. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken. De huidige situatie is niet langer vergelijkbaar met de situatie eind 2021 en begin 2022, die het uitgangspunt vormde voor de UNHCR Guidance note van februari 2022, waarnaar verzoeker verwijst. Dat UNHCR in het kader van een intervisie van NANSSEN heeft verklaard vast te houden aan zijn standpunt van februari 2022 omdat er te weinig informatie voorhanden zou zijn om een duidelijk beeld te krijgen van de situatie in Afghanistan, neemt niet weg dat de Raad in zijn beoordeling rekening houdt met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie niet zou toelaten om over te gaan tot de beoordeling van beschermingsverzoeken van Afghaanse onderdanen. De Raad herinnert er verder aan dat zowel de richtlijnen van UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van de EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, lid 3 van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel volgende verplichting in: *“Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming.”* Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van de EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, over te gaan tot een volledig en *ex nunc* onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden. De Raad zal zich laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en hem door beide partijen wordt aangereikt.

4.5. Waar verzoeker hekelt dat hij werd gehoord voor de machtsovername door de taliban, waarbij hij aangeeft dat deze machtswissel een impact heeft op zijn verzoek om internationale bescherming, wijst de Raad op de devolutieve werking van huidig beroep en de daaruit voortvloeiende mogelijkheid voor verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming op nuttige wijze aan te vullen of te wijzigen in het licht van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan en desgevallend, in de huidige stand van de procedure, individuele elementen of persoonlijke omstandigheden voor te leggen die maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Immers kan verzoeker dit bewerkstelligen via het verzoekschrift en via een aanvullende nota.

Zoals reeds aangestipt, is de Raad ertoe gehouden een volledig en *ex nunc*-onderzoek te voeren van zowel de juridische als de feitelijke gronden van een beroep. Hij is daarbij verplicht zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van de bestreden beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, Alheto, ptn. 105-106, 118). De Raad onderzoekt steeds of hij de bestreden beslissing kan bevestigen of hervormen (de artikelen 39/2, § 1, tweede lid, 1°, en 39/76, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet). De Raad kan daarnaast de bestreden beslissing vernietigen, hetzij omdat hieraan een substantiële onregelmatigheid kleefte die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de

bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet). Verzoeker toont niet aan dat deze elementen niet zouden volstaan, opdat hij daadwerkelijk toegang heeft tot de procedures.

De Raad merkt op dat verzoeker, middels zijn verzoekschrift en aanvullende, bijkomende landeninformatie heeft overgemaakt, evenals een uiteenzetting geeft van de door hem voorgehouden impact van de machtsovername op zijn beschermingsverzoek (zie *infra*). In casu is de Raad dan ook van oordeel dat verzoeker ruimschoots de mogelijkheid heeft en heeft gehad om in zijn verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting op nuttige en effectieve wijze te duiden welke invloed de machtsovername door de taliban sinds augustus 2021 een invloed heeft gehad op zijn eigen persoonlijke situatie.

In de voorliggende omstandigheden maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij de gewijzigde situatie in zijn herkomstland doorheen de procedure niet afdoende heeft kunnen duiden en dat hij zodoende diende te worden gehoord op het CGVS

5. De beoordeling

5.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Afghanistan te worden vervolgd door de taliban omwille van problemen naar aanleiding van de voormalige werkzaamheden van zijn vader. Voor een verdere samenvatting van het vluchtrelaas verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, dat door verzoeker niet wordt betwist.

5.1.2. De commissaris-generaal oordeelt dat geen geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden vluchtrelaas, op grond van de volgende overwegingen:

“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er ernstige twijfels bestaan over de door u opgegeven identiteit en de daaraan verbonden leeftijd. Het CGVS stelt immer vast dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. Zo verklaarde u op het moment van uw verzoek om internationale bescherming op 30 januari 2020 17 jaar oud te zijn. Na confrontatie met het relaas van uw broer G S A J (OV [...]), die zich reeds in België bevond, gaf u echter reeds bij de Dienst Vreemdelingenzaken toe twintig jaar oud te zijn (zie synthesesedocument telefoongesprek 30.01.2020 in dossier).

Tijdens uw persoonlijk onderhoud haalt u aan dat u niets wist over uw leeftijd (CGVS p. 4), maar dit is ongeloofwaardig. Uw broer wist namelijk wel hoe oud u was en de taskara die u neerlegt geeft wel uw juiste leeftijd aan. Het heeft er bijgevolg alle schijn van weg dat u de Belgische asielinstanties doelbewust probeerde te misleiden door u gevoelig jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent. Dit ondermijnt uw geloofwaardigheid.

Wat betreft uw vrees voor vervolging, verklaart u dat u niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat u daar gezocht zou worden door de Taliban. U bent er evenwel niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat u hierdoor een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren, om onderstaande redenen.

*U stoelt **ten eerste** uw vrees in hoofdzaak op problemen die u zou hebben gekend omwille van de job van uw vader, maar u bent er niet in geslaagd zijn tewerkstelling als chauffeur aannemelijk te maken. Ten eerste kan u nauwelijks iets vertellen over zijn job, u kent geen collega's van hem, weet niet voor welke organisatie hij werkte en weet niet wanneer hij er begon te werken. (CGVS p. 17-18)*

U legt ten tweede geen documenten neer, waardoor uw verklaringen niets meer zijn dan blote beweringen. U verklaart dat uw vader zijn werkdocumenten nooit aan iemand liet zien en dat die ook niet meer vindbaar zijn in Afghanistan. U verklaart echter dat hij twee dagen voor zijn overlijden nog met overheidsdocumenten rondreed in zijn auto (CGVS p. 18), en het plotse karakter van zijn overlijden maakt het ook onwaarschijnlijk dat hij tijd had om deze te verbergen. Het is dus niet aannemelijk dat u over geen enkel document zou beschikken, temeer omdat uw broer reeds zeven jaar in België verbleef ten tijde van uw vertrek en dus op de hoogte was van het belang van documenten. Hij stond in frequent contact met uw oom en kon hem dus vragen deze documenten te bekomen.

Samen zorgen deze elementen ervoor dat u er niet in slaagt om aannemelijk te maken dat uw vader tewerk gesteld was als chauffeur voor een overheidsorganisatie, waardoor ook uw voorgehouden vrees voor de Taliban die u daarop stoelt op losse schroeven komt te staan.

Ten tweede bevatten uw verklaringen over de bedreigingen tegen uw vader en de omstandigheden van zijn dood meerdere tegenstrijdige en onaannemelijke elementen, zelfs indien het CGVS de oorzaak van deze gebeurtenissen, zijn tewerkstelling, zou aanvaarden, quod non, zie supra. Ten eerste weet u niet

aannemelijk te maken dat de Taliban op de hoogte zou zijn geweest van uw vaders tewerkstelling ten tijde van zijn dood. U verklaart dat de Taliban niet op de hoogte was van uw vaders werk voor ze hem aanhielden in de buurt van Helmand. Toen ze dat deden, vertelde hij hen zelf dat hij voor de overheid werkte. (CGVS p. 18-19) Daaruit blijkt dus dat ze hier geen externe informatie over hadden. Desondanks verklaarde u dat de Taliban reeds na twee dagen wist dat uw vader hun bevel om zijn werk neer te leggen niet had opgevolgd. De Taliban verlangde volgens uw eigen verklaringen echter niet dat uw vader zich bij hen aansloot, maar slechts dat hij zijn werk bij de overheid neerlegde. Hoewel het op basis van uw eigen verklaringen niet aannemelijk is dat de Taliban reeds na twee dagen op de hoogte kon zijn van de actuele tewerkstelling van uw vader, namen ze hem zonder verdere opvolging of ondervraging mee en schoten hem dood. (CGVS p. 19-20) Het is onwaarschijnlijk dat de Taliban hem zonder verdere opvolging zou doodschieten voor het niet opvolgen van een bevel dat ze niet konden controleren.

Ten tweede is uw verklaring over de brandstichting zelf ongeloofwaardig. U beweert dat de Taliban in de middelste van drie kamers in uw huis brandstof rondstrooide en dit in brand stak nadat ze uw vader hadden neergeschoten en uw familieleden daar hadden vastgebonden. Ondanks de hittebestendigheid van modder, waar uw huis uit opgebouwd was, blijft het ongeloofwaardig dat de schade zich vervolgens zou beperken tot één kamer, waar de plafonds verbrand waren, puin neerviel en plastic en dekens verbrand waren. (CGVS p. 20) U verklaart zelf dat de brand pas geblust werd toen er een brandweerwagen aankwam en dat er geen brandweerkazerne ergens in de buurt lag. (CGVS p. 21) Het vuur moet dus enige tijd gewoed hebben, wat het ongeloofwaardig maakt dat de schade hiertoe beperkt zou blijven. U verklaarde weliswaar dat uw broer voor zijn brandwonden verzorgd moest worden in Pakistan (CGVS p. 20), maar het blijft eerder bevreemdend dat de schade zo beperkt zou zijn, vooral daar er een brandversneller gebruikt werd en het hier om een leefruimte ging met brandbare meubels. Bovendien legde u geen documenten of ander bewijsmateriaal hierover neer, ondanks uw bewering dat de brandweer officieel tussenbeide kwam.

Ten derde is het volledig ongeloofwaardig dat u hier doorheen geslapen zou hebben. U verklaart pas wakker te zijn geworden na de aankomst van de autoriteiten (CGVS p. 20), maar dat zou betekenen dat u reeds door geweerschoten, minutenlang geschreeuw en de executie van uw vader heen sliep, terwijl u in de kamer ernaast lag. Dit is totaal ongeloofwaardig.

Bijgevolg is het ten vierde ongeloofwaardig wanneer u stelt dat u niet op de hoogte was van de problemen van uw vader voor uw vertrek. U verklaart dat u dit pas door uw broer in België en door uw smokkelaar onderweg werd verteld. (CGVS p. 17) U heeft echter jarenlang ondergedoken geleefd nadat uw vader vermoord werd en uw huis in brand gestoken werd. Het is dus niet geloofwaardig dat u niet reeds in Afghanistan op de hoogte zou zijn geweest van enige problematiek. Bovendien verklaart u dat uw paternale oom het verhaal vertelde aan uw smokkelaar, die geen speciale connectie met uw familie had. (CGVS p. 17) Het is totaal ongeloofwaardig dat uw oom dit verhaal onmiddellijk uit de doeken zou doen tegen een volslagen onbekende, terwijl hij u als negentienjarige niet zou hebben uitgelegd waarom u moest onderduiken en vluchten, dit terwijl u langere tijd bij hem woonde.

Ten slotte zijn uw verklaringen over de identiteit van de vervolgers van uw vader verwarrend. U zegt namelijk dat de Talibanleden die uw vader stopten in de buurt van Helmand u bekend zijn door uw broer: het gaat om Q U, Q D en Q M. U verklaart dat uw broer hiervan op de hoogte was doordat hij hen zag toen ze later naar uw huis kwamen, maar daarop verklaart u weer niet te weten of het daarbij om dezelfde mensen gaat die uw vader in Helmand tegenhielden. (CGVS p. 19) Het lijkt er sterk op dat u deze verklaring ad hoc opbouwde als reactie op de vragen die werden gesteld, wat uw verhaal nog verder ondermijnt.

Deze elementen dragen er allemaal toe bij dat uw verklaringen over de bedreigingen aan uw vader en de omstandigheden van zijn dood niet geloofwaardig kunnen worden geacht.

De video die u neerlegde ter staving van uw relaas is niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie in positieve zin kan doen ombuigen. Het gaat namelijk om beelden van een begrafenis met gesloten kist, waarvan u verklaart dat het om de begrafenis van uw vader gaat. Dit valt echter op geen enkele manier af te leiden uit het videomateriaal, aangezien het dode lichaam niet zichtbaar is. U geeft zelf ook geen enkel bewijs omtrent de identiteit van de persoon die begraven wordt.

Ten derde zijn uw verklaringen flagrant tegenstrijdig met die van uw broer G (OV [...]) tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS (zie bijgevoegde NPO in dossier). Ten eerste gaf uw broer andere omstandigheden op omtrent de ontdekking van de tewerkstelling van uw vader door de Taliban. Hij stelde dat uw vader verraden werd, misschien zelfs door uw ooms die tegen hem zouden zijn (NPO G p. 14-15), die u zelfs niet vernoemt. Daarentegen beweert u dat de Taliban niet op de hoogte was van het werk van uw vader voor ze hem aanhielden in de buurt van Helmand, zie supra. Ten tweede vermeldde u dat u niets merkte van de incidenten bij u thuis omdat u in een aanpalende kamer lag te slapen, zie supra. Uw broer vermeldde echter meermaals dat ook u gevat en vastgebonden werd. (NPO G p. 12;

15) Ten derde zegt u de namen van de talibs in kwestie te kennen doordat uw broer deze aan u meedeelde, zie supra. Uw broer zei deze namen tijdens zijn relaas echter niet te kennen. (NPO G p. 15) Ook spreekt uw broer over vijf personen die uw vader executeerden (NPO G p. 16), waar u het over drie talibs heeft. Deze opvallende tegenstrijdigheden ondermijnen uw relaas verder.

Ten vierde zijn uw verklaringen over het tweede incident met de Taliban ook ongeloofwaardig. Ten eerste is het ongeloofwaardig dat u vier u onbekende mannen zou meenemen naar uw huis, zonder aarzeling. U leefde namelijk al acht jaar lang ondergedoken voor de Taliban. U verklaart dat uw moeder met uw volledige gezin naar een andere plaats in Mastikhel verhuisde. (CGVS p. 9) Uw oom liet u nooit alleen (CGVS p. 9) en bracht u steeds overal heen (CGVS p. 13; 25). U mocht door de problemen met de Taliban zelfs uw tantes nooit bezoeken (CGVS p. 10) en mocht oorspronkelijk niet eens naar de madrassa uit veiligheidsoverwegingen (CGVS p. 13). Uw oom liet u niet toe naar Jalalabad te gaan (CGVS p. 6-7) en u ging zelfs regelmatig vijftien dagen naar Chamtala om te schuilen bij de schoonouders van uw oom. (CGVS p. 5-6). In Chamtala kende u niemand omdat u binnenshuis werd opgesloten, u mocht zelfs niet naar de winkel, u omschrijft het zelf als "het leven van gevangenen". (CGVS p. 11) Door deze frequente onderbrekingen kon u niet elke dag naar school en kon u niets leren daar (CGVS p. 12). Het gaat hier dus om zeer verregaande veiligheidsmaatregelen, die u ongetwijfeld argwanend moeten hebben gemaakt tegenover onbekende personen en situaties. Desondanks verklaart u zonder verdere vragen te stellen vier u onbekende mannen mee naar huis te hebben genomen, simpelweg omdat ze dit vroegen. (CGVS p. 24-25) U verklaart dat u dat deed omdat u geloofde dat ze uw familie wilden feliciteren, maar deze verklaring snijdt geen hout, want u mocht zelfs uw tantes niet bezoeken, dus het is volledig ongeloofwaardig dat u zou geloven dat deze onbekenden wel welkom zouden zijn.

Daarenboven is het ten tweede ongeloofwaardig dat u deze mannen niet als leden van de Taliban kon identificeren. Als negentienjarige Afghaan, die bovendien reeds acht jaar lang ondergedoken zat **voor de Taliban**, zie supra, is uw verklaring dat dit incident de eerste keer was dat u over de Taliban hoorde (CGVS p. 14-15) volledig ongeloofwaardig. Later geeft u weliswaar toe dat u wel vaak over de Taliban hoorde, maar dat u hen nog nooit gezien had en bijgevolg niet herkende. (CGVS p. 24) Uw moeder moest echter maar één blik op uw metgezellen werpen om hen te herkennen als Talibanleden en te beginnen schreeuwen. (CGVS p. 26) Het is dan ook volstrekt ongeloofwaardig dat u dit niet had gekund. Ten derde rijzen er ook twijfels over de omstandigheden waarin de Taliban u benaderde, in casu uw tulbandceremonie. U beweert de madrassa zeven maanden lang bezocht te hebben en op die tijd de Koran volledig gelezen te hebben in het Arabisch, waardoor u deel mocht nemen aan de tulbandceremonie of dastarbandi. (CGVS p. 22-23) Niet alleen lijkt zeven maanden zeer snel om een nieuw schrift (het Arabisch) te leren lezen en er de volledige Koran in te kunnen reciteren, maar uit toegevoegde informatie over het Onderwijs in Afghanistan blijkt ook dat een dastarbandi na de veertiende graad wordt gevierd. Na deze ceremonie mag iemand zich met de islamitische eretitel maulavi laten aanspreken. Dat is absoluut geen niveau dat u gehaald zou kunnen hebben na zeven maanden scholing. Het is dus ongeloofwaardig dat u deelnam aan deze ceremonie, en bijgevolg ook dat de Taliban u daar benaderd zou hebben, waardoor opnieuw uw problemen met de Taliban ondermijnd worden. Tevens doet deze vaststelling opnieuw twijfels rijzen over essentiële zaken zoals uw identiteit en opleidingsniveau.

Ten vierde zijn uw verklaringen over de wapens van de vier betrokken Talibanleden tegenstrijdig. U verklaart eerst dat ze geen wapens bij zich hadden. Na een opmerking over hoe opmerkelijk dit is voor Talibanleden in overheidsgebied zegt u dat ze misschien wapens in de auto hadden, en na verder doorvragen verklaart u plots dat ze zeker wapens mee hadden en dat u die gezien heeft toen ze daar uw zus en moeder mee sloegen. (CGVS p. 26) Deze tegenstrijdigheden ondermijnen uw relaas verder.

Ten vijfde weet u ook niet aannemelijk te maken dat de Taliban u zou willen rekruteren. Er dient namelijk op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. U slaagt er niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. U geeft aan dat de Taliban gewoon mensen wil doden om jihad te voeren en dat ze mensen gewoon met een bommengordel naar een checkpoint

brengen tegen hun wil (CGVS p. 27), maar het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat het loutere feit dat u een Afghaanse man bent op zich niet voldoende is om te besluiten dat u behoort "tot de groep van jongens en mannen die het risico lopen gedwongen gerekruteerd te worden". Om dit risico te kunnen evalueren dienen immers diverse elementen, zoals daar zijn uw regio van herkomst, uw familiale en tribale banden, uw persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, etc. in ogenschouw genomen te worden. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft bijgevolg noodzakelijk.

U geeft niet aan enige specifieke vaardigheden te hebben en bovendien is het weinig aannemelijk dat de Taliban eerst uw huis in brand zou steken en u zonder aanleiding in elkaar zou slaan en dan zou verwachten dat u zich gewoon aanmeldde om voor hen te strijden (CGVS p. 27-28). Daarnaast is het ook opvallend dat de Taliban acht jaar wachtte tussen de dood van uw vader en uw rekrutering, wat u verklaart door aan te geven dat u steeds heen en weer bewoog tussen Mastikhel en Chamtala. (CGVS p. 28) U leefde echter in dezelfde stad en bleef naar school en naar de madrassa gaan, waardoor de Taliban u eerder had kunnen vinden. U weet het dus niet aannemelijk te maken dat de Taliban u wilde rekruteren.

Deze elementen nopen ertoe te besluiten dat het ook uw verklaringen over dit tweede incident aan geloofwaardigheid ontbreekt.

Ten vijfde is uw verklaring over de dood van uw oom vooralsnog een blote bewering. Vier maanden na uw asielaanvraag heeft iemand uit uw plaats van herkomst u foto's toegestuurd van uw oom die in zijn voorhoofd geschoten is, die u ook neerlegt (CGVS p. 11). Op deze foto's is echter enkel het hoofd van een overleden man te zien, waarvan u op geen enkele wijze aantoont dat het uw oom is. Naast deze foto legt u geen enkel ander document neer dat de dood van uw oom zou kunnen aantonen.

Hieraan dient nog te worden toegevoegd dat aan dergelijke privéfoto's geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering geen garantie bieden van wat wordt afgebeeld. Bovendien heeft het CGVS geen enkel zicht op waar, wanneer en onder welke omstandigheden deze werden genomen.

Ten zesde gaf u tegenstrijdige verklaringen over uw reisweg. In Oostenrijk vertelde u de dat u zeven maanden verbleef in Thessaloniki in Griekenland, zoals blijkt uit het antwoord van de Oostenrijkse autoriteiten in uw Dublinprocedure. Zowel tijdens uw interviews op de DVZ als bij het CGVS verzwijgt u deze periode. Na confrontatie verklaart u dat u alles fout moest zeggen van de smokkelaar, dat u niet wist dat dat Europa was en dat het CGVS al die info zou hebben, wat absoluut geen verschuiving is. U ontkent tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS ook dat u dit zei en u zei acht maanden in Sultan Chapli in Turkije te hebben doorgebracht. (CGVS p. 15-16) Uw bereidheid om foute verklaringen af te leggen over uw reisweg ondermijnt uw relaas nog verder.

Ten slotte is het maar weinig aannemelijk dat u uw vertrek uit Afghanistan op dergelijke zeer korte tijd kon organiseren. Het is maar erg weinig waarschijnlijk dat u en uw familieleden er op slechts enkele uren (CGVS p. 15) in zouden slagen een smokkelaar te vinden, de nodige fondsen te verzamelen en de praktische voorbereiding van uw vertrek te regelen.

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u geen internationale bescherming heeft gevraagd in de Europese landen waarlangs u naar België reisde. Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt zodra hij daartoe de kans heeft. U liet in Oostenrijk zelfs vingerafdrukken achter en werd in hechtenis genomen, en weigerde alsnog internationale bescherming aan te vragen. In Italië en Frankrijk vroeg u ook geen bescherming aan. Dat u dit naliët in de landen die u passeerde en pas in België om internationale bescherming verzocht doet verder afbreuk aan de beweerdte reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging."

5.1.3. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door louter te benadrukken dat hij nog maar tien jaar oud was toen zijn vader stopte met zijn werk als chauffeur, zodat het normaal is dat hij hier niet meer over weet en aan te geven dat hij wel degelijk op de hoogte was van de problemen, toen hij ondergedoken leefde, doch niet op de hoogte was van welke problemen precies, gelet op zijn jonge leeftijd, brengt hij de gedane beoordeling niet aan het wankelen. De Raad benadrukt dat de beoordeling van de ongeloofwaardigheid is gebaseerd op een zeer uitgebreide motivering, die pertinent is en steun vindt in het administratief dossier. Door louter twee elementen uit de bestreden beslissing uit te vergroten, en dienaangaande te volharden in de eigen verklaringen en het

tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, weerlegt of ontkracht hij het geheel van de bevindingen, op grond waarvan tot de ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas werd besloten niet, noch maakt hij hiermee de beweerdte vrees voor vervolging aannemelijk.

5.1.4. De Raad treedt de commissaris-generaal verder bij, in zijn beoordeling van de door verzoeker neergelegde stukken. Deze bespreking kan in de bestreden beslissing worden gelezen en wordt door verzoeker onbesproken gelaten.

5.1.5. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, besluit de Raad samenvattend en in navolging van de commissaris-generaal dat aan de voorgehouden problemen en vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht en dat verzoekers beweerdte vrees voor vervolging door de taliban bij terugkeer naar Afghanistan bijgevolg niet aannemelijk wordt gemaakt. Wat betreft de verwijzing naar de verklaringen van verzoekers broer, wijst de Raad erop dat de ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas ook op goede gronden kan worden vastgesteld, zonder dat rekening wordt gehouden met de tegenstrijdige verklaringen tussen verzoeker en diens broer. Dit wordt aldus beschouwd als een overtollig motief. Hetzelfde geldt voor de motivering dat verzoeker geen internationale bescherming heeft gevraagd in de Europese landen waarlangs hij naar België reisde. Gelet op bovenstaande blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

5.1.6. De Raad wijst er tot slot op dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf rust. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift ingaat op de samenwerkingsplicht in hoofde van de commissaris-generaal, gaat hij er klaarblijkelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU geen synoniem is voor "*gedeelde bewijslast*", maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid van voormelde richtlijn volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoeker om internationale bescherming om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen zodat de commissaris-generaal daarna in de mogelijkheid is om in samenwerking met de verzoeker de relevante elementen van het verzoek vast te stellen. *In casu*, moet worden vastgesteld dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegt met betrekking tot de redenen waarom hij zijn land van herkomst is ontvlucht, terwijl van hem minstens kan worden verwacht dat hij een coherent en waarachtig relaas aanbrengt. Bijgevolg kan geen schending van de samenwerkingsplicht in hoofde van de commissaris-generaal blijken.

5.1.7. Verzoeker verwijst verder naar zijn verblijf in het Westen, waarbij hij aangeeft in zijn aanvullende nota aangeeft dat hij reeds drie jaar in Europa verblijft; dat hij afkomstig is van een conservatieve omgeving met een grote aanwezigheid van ISKP; dat hij in België volwassenonderwijs heeft gevolgd, alwaar hij in de klas zit met personen van diverse afkomst en met zowel mannen als vrouwen; dat hij in België reeds quasi twee jaar werkzaam is als magazijnwerker, alwaar hij wordt beschouwd als een betrouwbare werkracht en waarbij zijn teamleider een vrouw is; dat hij beschikt over een Facebookprofiel waarin hij zijn bekommernissen ten aanzien van de oorlog uit. Hij geeft aan dat hij een bijzonder groot risico loopt om onder de aandacht van de taliban te komen.

5.1.8. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben

talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een geïntegreerde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar beide partijen in hun aanvullende nota verwijzen, bijtreden (EUAA “Country guidance: Afghanistan”, januari 2023, p. 21 en 72-79)

5.1.9. De Raad herhaalt dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker blijkt daartoe evenwel in gebreke. Verzoeker toont verder niet *in concreto* aan dat in zijn hoofdte sprake is van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden geïntegreerd/vervolgd.

5.1.10. Uit de stukken van de aanvullende nota blijkt weliswaar dat verzoeker alhier school heeft gelopen, om de Nederlandse taal onder de knie te krijgen, en dat in gemengde klassen. Tevens blijkt uit de gevoegde stukken dat verzoeker alhier aan het werk is en dat hij een zeer gewaardeerde werkracht is. Dit betreffen weliswaar lovenswaardige elementen, doch deze elementen op zich zijn nog niet voldoende opdat kan worden aangenomen dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er sprake is van gewijzigde opvattingen, een gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft dan wel dat hij als verwesterd zou kunnen worden gepercipieerd, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen, zoals vormgegeven door de taliban. Minstens concretiseert verzoeker onvoldoende waarom deze elementen wel zodanig zwaarwichtig zijn dat dit wel zo is.

5.1.11. De duur van zijn verblijf in België sinds januari 2020, *in casu* amper drie jaar, is verder dermate kort dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Verzoeker was bovendien reeds meerderjarig op het moment dat hij Afghanistan verliet, zodat kan worden aangenomen dat hij al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Er blijkt ook dat verzoeker actief deelnam aan het Afghaanse leven. Daarom kan niet worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij een terugkeer. Dat verzoeker afkomstig is uit een conservatieve omgeving in de provincie Nangarhar, volstaat niet om een risico bij terugkeer vast te stellen. De Raad erkent dat de ISKP, en het Salafistische gedachtengoed, traditioneel meer aanwezig is in Nangarhar. Verzoeker werkt echter niet verder concreet uit waarom het gegeven dat hij afkomstig is uit dit gebied, bij gebrek aan bijkomende risicobepalende omstandigheden, op zich voldoende is om een risico bij terugkeer in zijn hoofdte vast te stellen.

5.1.12. Wat betreft zijn sociale media profielen, dient de Raad vast te stellen dat het louter overmaken van enkele screenshots van een profiel niet volstaat opdat kan worden aangenomen dat deze een veruitwendiging vormen van overtuigingen die bijzonder belangrijk zijn voor verzoeker en die een wezenlijk bestanddeel vormen van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Evenmin toont verzoeker *in casu* aan dat de inhoud van zijn sociale media van die aard is dat het onoverkomelijk zou zijn voor zijn identiteit of morele integriteit om bij terugkeer naar Afghanistan de inhoud van zijn sociale media te wissen of de volledige accounts te verwijderen. Er liggen verder ook geen indicaties voor dat de taliban op heden kennis zou hebben van de activiteiten van verzoeker op sociale media.

5.1.13. Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie *supra*). Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land

omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban.

5.1.14. Verzoeker stipt nog aan dat hij geen Afghaans paspoort heeft en stelt dat als hij *“nu moet terugreizen naar Afghanistan [...] dit ofwel met een Afghaans paspoort [zal] zijn dat afgeleverd werd door de Afghaanse ambassade in Brussel, ofwel met een laissez-passer dat afgeleverd werd door de Belgische autoriteiten”*. De Raad wijst er evenwel op dat dit betoog niet dienstig is nu noch de bestreden beslissing noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt. Het loutere gegeven dat men zou weten van waar verzoeker exact terugkeert, doet verder geen afbreuk aan wat hierboven wordt uiteengezet, met name dat verzoeker geen daadwerkelijke noch toegeschreven verwestering aannemelijk maakt, alsook dat niet blijkt dat hij in de specifieke negatieve aandacht zou staan van de taliban. Waar verzoeker bemerkt dat hij verschillende checkpoints zal moeten passeren op de luchthaven alsook nadien tijdens de verdere reis, wijst de Raad erop dat deze controleposten zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden bevinden en vooral zijn bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel, met name voormalige medewerkers die zijn gelinkt aan de voormalige Afghaanse overheid en veiligheidsdiensten. De Raad ziet niet in waarom een checkpoint in de luchthaven anders zou zijn dan de overige controleposten. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie. De algemene informatie waaruit zou blijken dat er niet zonder meer geloof kan worden gehecht aan de belofte van de taliban tot veilige terugkeer vanuit het Westen en de behandeling van personen die proberen te vertrekken en die terugkeren, vermag, gelet op het gebrek aan concrete en op verzoekers persoon betrokken elementen, evenmin in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

5.1.15. Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Hetzelfde geldt voor de verwijzing van verzoeker naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie worden verstoten omdat zij met schaamte en mislukking worden geassocieerd. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA *“Guidance Note”* van januari 2023, die verwijst naar de EASO COI query *“Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann). Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade.

5.1.16. Wat betreft het bij de aanvullende nota gevoegde e-mailverkeer met T.R., laat deze informatie geen andere beoordeling toe. T.R. verwijst naar zijn moeilijkheden om informatie over terugkeerders te bekomen, het onvoorspelbare karakter van de taliban, naar de reële mogelijkheid om problemen te ondervinden bij een checkpoint of de luchthaven, doch deze elementen liggen in lijn met de reeds gehanteerde landeninformatie, op grond waarvan werd vastgesteld dat de perceptie en potentiële behandeling van zij die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk zijn en dat de beschermingsverzoeken daarom met de nodige voorzichtigheid dienen te worden benaderd. Verder benadrukt ook T.R. het belang van de individuele omstandigheden, die risicoverzwarend kunnen zijn. Dit ligt derhalve in lijn met de door de commissaris-generaal en de Raad gehanteerde werkwijze, waarbij een beoordeling wordt gemaakt van de individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, die vervolgens afgewogen worden in het licht van de algemene landeninformatie. Ook de overige door verzoeker aangehaalde informatie in zijn verzoekschrift en aanvullende nota kunnen niet anders doen oordelen.

5.1.17. Wat betreft verzoekers betoog in het verzoekschrift en aanvullende nota over het leven onder talibanbewind, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en lijfstraffen, willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de

taliban. De door verzoeker in zijn verzoekschrift en aanvullende nota geciteerde voorbeelden van buitensporige bestraffingen bevestigen dat dergelijke praktijken nog steeds plaatsvinden, en dat het talibanregime zeer repressief is, maar hieruit kan niet worden afgeleid dat elke Afghaan die vanuit Europa terugkeert zal worden geviséerd of onderworpen aan vervolging of onmenselijke of vernederende behandelingen, noch brengt verzoeker informatie bij die daar heden doet toe besluiten. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet aantoonde dat hij in de actuele stand van zaken louter omwille van zijn verblijf in Europa en in België, in geval van terugkeer naar zijn provincie Nangarhar, als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet staat zal zijn om zich aan te passen aan de thans heersende waarden en normen, zoals vormgegeven door de taliban.

5.1.18. De loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met criminaliteit bij terugkeer omdat hij na een verblijf in het buitenland als vermogend zou kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen (cf. RvS 26 februari 2021, nr. 14.235 (c)).

5.1.19. Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

5.1.20. Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker is verwesterd of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging, dan ook niet relevant noch dienstig.

5.2. De beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.2.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de richtlijn 2011/95/EU (voorheen de oude artikelen 2(e) en 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “*reëel risico*” loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

5.2.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, volstaat de vaststelling dat verzoeker op deze grond geen subsidiaire bescherming vraagt

5.2.3. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door de commissaris-generaal, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

5.2.4. Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Verzoeker meent dat de huidige situatie in Afghanistan niet meer vergelijkbaar is met de situatie ten tijde van het arrest S.H.H. van het EHRM. Er is immers niet langer een functionerende centrale regering aanwezig nu het land volledig onder controle staat van een islamitische groepering. Daardoor zou de huidige situatie eerder vergelijkbaar zijn met deze in Somalië ten tijde van het arrest Sufi en Elmi van het EHRM.

Dit standpunt kan niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest Sufi en Elmi is er heden in Afghanistan wel degelijk een de-factoregering aanwezig, met de-factoministers en de-factofunctionarissen (EUAA *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in het arrest Sufi en Elmi. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest Sufi en Elmi wel het geval was. Tevens wordt in het arrest Sufi en Elmi nergens verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan, ondanks verzoekers beweringen daaromtrent. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest Sufi en Elmi werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift argumenteert dat de bestaande internationale sancties tegen de taliban en de nieuwe economische acties en maatregelen die werden genomen na de machtsovername door de taliban, wiens regering door de internationale gemeenschap niet wordt erkend, in wezen de primaire oorzaak zijn van de huidige humanitaire situatie, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is.

De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich noch Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun

leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker.

De vrees dat humanitaire en financiële hulp in de zakken van regeringsfunctionarissen van de taliban zal verdwijnen, leidt niet tot een andere conclusie. De Raad wijst er overigens op dat ook voor de machtsovername door de taliban er in Afghanistan reeds sprake was van misbruik, fraude en corruptie in het kader van buitenlandse fondsen.

Verzoeker argumenteert dat de humanitaire hulp uitblijft door de mensenrechtenschendingen die de taliban begaan, vrijheidsbeperkende en vrouwonvriendelijke regelgeving die zij uitvaardigen en gemaakte beloftes die zij niet nakomen. De Raad is evenwel van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert eraan dat de gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Ook de omstandigheid dat de taliban niet internationaal wordt erkend, houdt niet in dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De Raad wijst er bovendien op dat er thans in Afghanistan wel degelijk een de-facto regering aanwezig is, met de-facto ministers en de-facto functionarissen (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan.

5.2.5. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

5.2.6. Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. X; RvS 8 februari 2018, nr. X; RvS 29 mei 2018, nrs. X en X; RvS 28 mei 2021, nr. X).

5.2.7. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen

niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's -aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

5.2.8. Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023. Verzoeker maakt geen gewag van individuele elementen om aan te nemen dat hij een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid bij terugkeer naar Afghanistan. De Raad benadrukt bovendien dat verzoeker geen geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd inzake zijn asielrelaas en dat uit zijn verklaringen evenmin een hogere mate van individuele elementen kan worden ontwaard.

5.2.9. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

5.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.4. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 10, derde lid van richtlijn 2013/32/EU, wijst de Raad er op dat in bovenstaande analyse rekening werd gehouden met de beperkingen waarmee bronnen worden geconfronteerd bij het verzamelen van informatie en de onderrapportering die er het gevolg van kan zijn. Verder is bovenstaande analyse gebaseerd op informatie afkomstig van diverse bronnen, gaande van NGO's, VN-organisaties en EU-instellingen over nationale overheden tot internationale experts en werd rekening gehouden met de actualisatie van de gegevens inzake de veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst. Hierboven werd vastgesteld, dat rekening houdende met hogergenoemde beperkingen, actueel voldoende informatie beschikbaar is met betrekking tot de situatie in Afghanistan en dat deze, gelet op de diversiteit van bronnen, voldoende betrouwbaar en objectief is. In dit verband stelt de Raad vast dat ook de door verzoeker geciteerde en gehanteerde Nansen Note 3-22 grotendeels verwijst naar hetzelfde bronnenmateriaal als hetgeen ten grondslag ligt aan bovenstaande analyse en verder ook geen recentere informatie wordt bijgebracht. In zoverre in het verzoekschrift de commissaris-generaal een te selectieve lezing van de beschikbare landeninformatie wordt verweten, is de bovenstaande analyse door de Raad gebaseerd op een zo volledig mogelijke analyse van de diverse bronnen. Verzoeker toont niet aan dat de beschikbare landeninformatie die in aanmerking werd genomen niet voldoende objectief, actueel en nauwkeurig zou zijn in de zin van artikel 10 van de Procedurerichtlijn en de door hem geciteerde rechtspraak, noch dat een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek niet langer noodzakelijk is.

5.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van zijn raadsman en een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

5.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. DENIES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES